Al temple

Per DavidG el dv., 02/11/2018 - 18:59

Imagina't dins el temple de Jerusalem. Et trobes a la gran explanada. Has trobat un lloc on seure i contemplar tot el que passa al teu voltant.

Tot és francament gran. Es veu gent per tot arreu. Et meravelles de la construcció de l'edifici: l'alçada de les columnes, la solemnitat de les torres, la mística del recinte reservat...

En el teu banc, a poca distància s'asseu una dona amb el seu fill. El nen, de pocs anys, descansa confiat a la falda de la mare sense perdre detall, igual que tu. Són Maria i Jesús. Josep ha anat a comprar les tórtores que oferiran pel sacrifici de Pasqua.

Mare i fill contemplen l'anar i venir de la gent. D'un any per l'altre, sempre hi ha novetats a l'atri. Tanmateix, ells no es senten estranys aquí. Estimen el temple més que la pròpia llar a Natzaret. Es troben a casa. Es nota. Ho notes.

Jesús té una pinya a les mans i, de tant en tant, se l'emporta a la boca. La mare li sosté la seva joguina preferida –una pilota de roba- mentre amb l'altre agafa el tors del seu fill, un punt inquiet.

La mare li parla a cau d'orella explicant-li qui són els de les llargues túniques; on mena aquella porta i el que s'hi amaga darrera; què ha anat a fer el papa i per què cal esperar. I a cada detall conclou amb la mateixa lletania: perquè som a la casa del Pare.

De sobte, Jesús es gira i descobreix la teva mirada. Et sents confós, perquè, tot i no voler perdre cap detall, tampoc volies incomodar-los.

Ell et somriu. S'ho repensa, allarga el braç amb la pinya i et sembla entendre que et diu:

-"Per tu".

Maria també et mira i et somriu encoratjant-te a acollir l'obsequi del seu fill. Ho aculls i penses que l'obsequi també és un encàrrec personal.

Per això, ara ets tu que, agafant la pinya, el somrius i li dius:

-"Per tu".